

Social- og indenrigsminister Karen Ellemanns talepapir

Det talte ord gælder

Anledning: Besvarelse af SOU samrådsspørgsmål A-C

Tid og sted: Tirsdag d. 29.09.2015 kl. 14-16
Social- og Indenrigsudvalget

Spørgsmålene motiveres af spørgerne inden talen.

Samrådsspørgsmål A, stillet af Laura Lindahl (LA)

”Mener ministeren, at det er i orden, at Odense Kommune bevidst bryder loven i forbindelse med ulovlige økonomiske besparelser på børneområdet på bekostning af udsatte børn og unge – og hvilke konsekvenser vil det få for byrådet som helhed, at de bevidst træffer en afgørelse, der bryder loven? Hvordan vil ministeren sikre, at andre kommuner ikke træffer samme type af ulovlige afgørelser til skade for udsatte borgere?”

Samrådsspørgsmål B, stillet af Karin Nødgaard (DF)

Er det i strid med lovgivningen, at kommuner fratager udsatte borgere deres hjælp og støtte, mens der er en verserende klagesag, og hvad vil ministeren gøre for at sikre, at kommunerne ikke fratager hjælpen med et økonomisk incitament for øje? Agter ministeren, at sanktionere kommunerne såfremt det finder sted?

Samrådsspørgsmål C, stillet af Karin Nødgaard (DF)

Folketinget har i forbindelse med tidligere debatter, herunder

forespørgsel F 13 om Barnets Reform (2013-14) og behandling af beslutningsforslaget B 101 om opsættende virkning i klagesager for borgere med handicap (2013-14) bedt ministeren om at se på, hvordan man kunne forbedre forholdene for udsatte borgere. I forbindelse med F 13, blev der efterfølgende udsendt et hørdebrev til landets kommuner med henblik på at opstramme sagsbehandlingen på området, og i forbindelse med B 101 blev der vedtaget en beretning, hvor ministeren forpligtigedes til se på løsninger for borgere, der bliver frataget deres hjælp. Mener ministeren, at kommunerne har efterlevet hørdebrevet, og hvilke løsningsmuligheder har ministeren iværksat med henblik på at undgå, at borgere bliver frataget deres hjælp, så kommuner opnår en besparelse – og mener ministeren, at dette er tilstrækkeligt for at undgå sager, hvor kommunerne tager usaglige økonomiske hensyn til skade for udsatte borgere?

Indledning

Tak for invitationen til samrådet her i dag.

Også tak til spørgerne for uddybningen af de tre spørgsmål, som vi skal drøfte.

Fremlæggelsen af de tre samrådsspørgsmål

Jeg vil forsøge at behandle hvert spørgsmål for sig. Jeg vil løbende nævne, hvilket spørgsmål jeg kommenterer.

Samrådsspørgsmål A

Det første spørgsmål udspringer af en konkret sag om besparelser på børneområdet i Odense Kommune. Men det vedrører også generelle forhold i kommunerne.

Spørgsmålet har tre dele, som jeg vil behandle hver for sig:

- Mener jeg, at det, Odense Kommune ville gøre, er i orden?
- Hvad er konsekvenserne for en kommunalbestyrelse, som bevidst træffer en ulovlig afgørelse?
- Hvordan vil jeg sikre, at kommuner ikke træffer ulovlige afgørelser af samme type som den afgørelse, de traf i Odense Kommune?

Er Odense Kommunes beslutning lovlig?

Først og fremmest vil jeg gerne understrege, at jeg *ikke* kan gå ind i den konkrete sag og tage stilling til, om Odense Kommunes beslutning om at spare ved at lukke sager er lovlig. En beslutning, som kommunen ifølge pressen har valgt at rulle tilbage.

Odense Kommunes beslutning er omfattet af det kommunale tilsyns kompetence. Det kommunale tilsyn varetages af Statsforvaltningen i første instans og af ministeriet som øverste instans.

Formålet med det kommunale tilsyn er netop at påse at kommunerne overholder lovgivningen inden for de områder, som er omfattet af det kommunale tilsyns kompetence.

Hvis jeg i dag udtaler mig om lovligheden af Odense Kommunes dispositioner, vil jeg fratage de involverede i en potentiel tilsynssag muligheden for at kunne få sagen behandlet både i Statsforvaltningen og ministeriet. Jeg kunne blive erklæret inhabil. Det vil jeg på ingen måde risikere.

Sagen behandles ikke i det kommunale tilsyn lige nu, fordi ombudsmanden er gået ind i sagen. Men alene muligheden for at det kan ske, er nok til, at jeg ikke kan udtale mig nærmere om den konkrete sag.

Det håber jeg, at der er forståelse for.

Samtidig synes jeg også, at det er godt udgangspunkt at tage væsentlige drøftelser og beslutninger på et bredt funderet grundlag og ikke på baggrund af enkeltsager.

Når det er sagt, vil jeg gerne understrege, at kommunerne selvfølgelig skal overholde lovgivningen. Det gælder ikke kun inden for børneområdet, men inden for alle de områder, kommunerne arbejder med.

Borgerne skal have den hjælp og støtte, som de efter lovgivningen er berettiget til. Hvis de ønsker hjælpen.

Særligt om børneområdet kan jeg generelt oplyse, at det ikke vil være lovligt for en kommune at fratage borgere hjælp *alene* på baggrund af generel beslutning om at spare på et område. Det kræver en konkret og individuel vurdering af hver enkelt borger, hvis den hjælp, borgeren hidtil har modtaget, skal nedsættes eller helt bortfalde.

For vi skal huske på, at det kan være *fuldt ud berettiget*, at en borger ikke skal modtage den samme hjælp og støtte som hidtil. F.eks. hvis en borger har fået det bedre. Eller hvis kommunen har ændret sit kvalitetsniveau inden for lovgivningens rammer. Men når kommunen træffer beslutning om at nedsætte eller fratage borgeren den hjælp, borgeren hidtil har modtaget, skal det som sagt bero på en konkret, individuel vurdering.

Det vil jeg komme nærmere ind på lidt senere i svarene på spørgsmål B og C.

Konsekvenserne ved ulovlige beslutninger

Jeg vil nu komme ind på konsekvenserne for en kommunalbestyrelse, der bevidst træffer en ulovlig beslutning.

Som jeg forstår spørgsmålet, er det ikke alene beslutninger på børneområdet, der tænkes på.

Statsforvaltningen fører som sagt tilsyn med kommunerne. Statsforvaltningens tilsyn er et retligt tilsyn. Det betyder, at Statsforvaltningen kan se på, om en beslutning er *lovlig*. Statsforvaltningen kan i den forbindelse se på, om kommunernes

generelle beslutninger, retningslinjer eller praksis vedrørende opgaveudførelsen på et sagsområde er lovlig. Det forudsætter dog, at der ikke er særlige klage- eller tilsynsmyndigheder, som kan tage stilling de samme generelle beslutninger, retningslinjer eller praksis. Statsforvaltningen kan se på de generelle beslutninger, uanset at kommunernes *konkrete* afgørelser efter den sociale lovgivning vil kunne indbringes for Ankestyrelsen. Det gælder også på børneområdet.

Statsforvaltningen kan ikke se på, om en beslutning er rimelig eller hensigtsmæssig. Det falder uden for det kommunale tilsyn.

Som helt klart udgangspunkt afsluttes sager i det kommunale tilsyn uden brug af sanktioner. Sager afsluttes nemlig oftest ved en udtalelse fra Statsforvaltningen eller ministeriet om lovligheden af det, kommunen har gjort eller vil gøre. Det er i langt de fleste tilfælde tilstrækkeligt til at sikre, at kommunerne overholder lovgivningen.

Anvendelsen af sanktioner er ikke et mål i sig selv for hverken Statsforvaltningen eller ministeriet, men et middel til at sikre, at kommunerne overholder lovgivningen.

Hvis Statsforvaltningen eller ministeriet vurderer, at kommunalbestyrelsens beslutning ikke er lovlig, og kommunen ikke retter ind efter den vejledende udtalelse, er der mulighed for at anvende sanktioner.

I en situation, hvor der træffes en generel beslutning i klar strid med lovgivningen, vil den mest relevante sanktion normalt være anvendelse af tvangsbøder.

Statsforvaltningen kan efter lov om kommunernes styrelse pålægge de ansvarlige kommunalbestyrelsesmedlemmer tvangsbøder, indtil de sørger for, at kommunen overholder lovgivningen.

Tvangsbøder har altså til formål at fremtvinge opfyldelsen af en handlepligt. Tvangsbøder anvendes ikke som en straf for en eventuel overtrædelse af lovgivningen.

Hvis der er en særlig tilsyns- eller klagemyndighed, der kan se på beslutningen, er det denne myndighed, som skal behandle sagen. F.eks. kan Ankestyrelsen inden for børneområdet se på den konkrete beslutning, kommunen træffer.

Det er også denne myndighed, som vil kunne afgøre, hvilke konsekvenser en ulovlig beslutning skal have. Konsekvenserne i disse sager vil typisk være rettet mod afgørelsen i den enkelte sag og ikke mod kommunalbestyrelsen som sådan.

F.eks. kan Ankestyrelsen inden for de områder, hvor styrelsen er klageinstans, afvise, stadfæste, hjemvise, ophæve eller ændre den afgørelse, der er klaget over. Det er med andre ord netop den enkelte afgørelse og konsekvenserne heraf, der er i fokus.

Hvis kommunalbestyrelsen ikke sørger for, at kommunen retter sig efter en bindende afgørelse fra en klagemyndighed, vil det kommunale tilsyn kunne blive brugt til at gennemtvunge afgørelsen. Typisk ved at pålægge de ansvarlige kommunalbestyrelsesmedlemmer tvangsbøder. Det er det kommunale tilsyns såkaldte fagedfunktion.

Så det kan på flere måder få konsekvenser for en kommunalbestyrelse, hvis lovgivningen ikke overholdes.

Sikring af, at kommuner ikke træffer ulovlige afgørelser

Det bringer mig videre til den sidste del af spørgsmålet: Hvordan vil jeg sikre, at kommuner ikke træffer ulovlige afgørelser af samme type som den afgørelse, de traf i Odense Kommune.

Jeg tror ikke, at det er realistisk at forvente, at der aldrig vil blive truffet afgørelser i kommunerne, der er i strid med loven.

Der er derfor også typisk mulighed for at klage. Inden for børneområdet vil det typiske være til Ankestyrelsen. Så det kan blive afprøvet, om en afgørelse er korrekt.

Og det er også derfor, at det kommunale tilsyn er sat i verden. For at overvåge, at kommunerne handler i overensstemmelse med lovgivningen, hvor der ikke er en særligt klage- eller tilsynsmyndighed.

Men kontrol og tilsyn kan ikke stå alene.

Det er centralt at arbejde med, at kommunerne forstår og anvender reglerne på området korrekt. Vi har netop i satspuljekredsen i de senere år iværksat en række initiativer på børneområdet, som efteruddannelse, ledernetværk og taskforce. Det vil jeg komme nærmere ind på senere i min tale, hvor jeg nu går videre til spørgsmål B.

Samrådsspørgsmål B

Spørgsmål B har også tre dele:

- Har kommunerne mulighed for at fratage borgerne hjælp, mens klagesagen verserer?
- Kan kommunerne fratage hjælpen ud fra økonomiske hensyn?
- Vil jeg sørge for at sanktionere de kommuner, der ud fra økonomiske hensyn fratager borgerne hjælp?

I det følgende vil jeg besvare de to første dele af spørgsmål B. Hvad angår den sidste del af spørgsmål B kan jeg henvise til min besvarelse af spørgsmål A om det kommunale tilsyns reaktionsmuligheder.

Om fratagelse af hjælp, mens klagesagen verserer

Den første del af spørgsmål B drejer sig om mulighederne for at fratage borgerne hjælp, mens klagesagen verserer

Udgangspunktet efter retssikkerhedslovens § 72 er, at en klage ikke har opsættende virkning.

Når en kommune træffer afgørelse om nedsættelse af hjælp, træffer kommunen samtidig afgørelse om, hvornår nedsættelsen skal have virkning fra. Hvis borgeren klager, gælder kommunens afgørelse altså også, mens klagesagen behandles i Ankestyrelsen. Det er som udgangspunkt den ordning, der gælder efter retssikkerhedsloven.

Det har den betydning, at en kommune ikke tvinges til at udbetale et beløb til borgeren under klagesagens behandling, som kommunen mener, borgeren ikke har ret til.

Dog gælder en undtagelse herfra på visse områder, hvor afgørelsen har særligt indgribende karakter. På børneområdet er

der som udgangspunkt automatisk opsættende virkning for klager over ændring af anbringelsessted, og på voksenområdet kan Ankestyrelsen tillægge klager opsættende virkning i sager om botilbud.

Herudover kan en kommune selv helt undtagelsesvis tillægge en konkret klage opsættende virkning, hvis afgørelsen har vidtrækkende konsekvenser, og konsekvenserne enten slet ikke eller kun vanskeligt kan genoprettes. Også Ankestyrelsen tillægger helt undtagelsesvis opsættende virkning i sådanne tilfælde.

Hvis en klage er tillagt opsættende virkning, kan kommunen naturligvis ikke lovligt udmønte afgørelsen, mens klagesagen verserer i Ankestyrelsen.

Skulle det ske, at en kommune i et sådant tilfælde lader sin afgørelse virke, mens Ankestyrelsen behandler klagesagen, kan det kommunale tilsyns såkaldte fogedfunktion være med til at sikre, at kommunen kommer tilbage på sporet. Fogedfunktionen indebærer, som jeg tidligere har været inde på, at de kommunale tilsynsmyndigheder, hvis det er nødvendigt, har mulighed for at pålægge de ansvarlige kommunalbestyrelsesmedlemmer tvangsbøder. Det kan f.eks. være med til at understøtte, at kommunalbestyrelsen sørger for at lovliggøre et forhold.

Jeg vil for en god ordens skyld gøre opmærksom på i den forbindelse, at når vi taler pengeydelse efter serviceloven som f.eks. merudgiftsydelse, vil borgeren modtage den ydelse, vedkommende er berettiget til, med tilbagevirkende kraft, hvis Ankestyrelsen ændrer kommunens afgørelse med virkning fra ikrafttrædelsestidspunktet.

Om økonomiske hensyn bag afgørelser

Den anden del af spørgsmål B drejer sig om kommunernes mulighed for at fratage borgerne hjælp ud fra økonomiske hensyn.

Økonomiske hensyn kan helt lovligt indgå, når kommunerne træffer afgørelser efter serviceloven. Det er udtrykkeligt fastsat i loven, at afgørelser træffes på baggrund af både faglige og økonomiske hensyn.

Det er heller ikke i sig selv er i strid med serviceloven, at en kommune nedsætter den hjælp, en borger hidtil har modtaget.

Det kan lovligt ske, hvis borgerens forhold har ændret sig, og dette kan begrunde en nedsættelse af hjælpen. Men det kan også lovligt ske, hvis en kommune nedsætter sit serviceniveau inden for lovgivningens rammer, og hvis kommunen i den forbindelse træffer en ny konkret afgørelse overfor en borger.

Det forhold, at en kommune lader økonomiske hensyn indgå i overvejelserne om nedsættelse af hjælp efter serviceloven, giver derfor ikke i sig selv grundlag sanktioner overfor kommunerne, hvis kommunen har anvendt økonomiske hensyn inden for lovgivningens rammer.

Lad mig understrege, at de afgørelser, der træffes om nedsættelse af hjælp, skal træffes inden for lovgivningens rammer. En kommune kan altså kun bruge økonomiske hensyn, hvis det er inden for lovgivningens rammer.

Det kan give og har givet anledning til initiativer. Det vil jeg gerne uddybe i min besvarelse af spørgsmål C.

Samrådsspørgsmål C

Spørgsmål C drejer sig, som jeg forstår det, om to lidt forskellige problemstillinger:

- Dels om sagsbehandlingen på børneområdet og om efterlevelsen af det hyrdebrev, der blev udsendt på børneområdet i 2014 i forlængelse af forespørgsel F 13.
- Dels mere generelt om initiativer for at undgå, at borgere bliver frataget hjælp, så kommunerne opnår en besparelse. Den sidste del af spørgsmålet er stillet i forlængelse af Beslutningsforslag B 101 om opsættende virkning på handicapområdet.

Om børneområdet

Lad mig starte med at sige noget om sagsbehandlingen på børneområdet.

Der var i foråret 2014 en god forespørgselsdebat om sagsbehandlingen på børneområdet. Den daværende socialminister udsendte som opfølgning på debatten et brev til landets borgmestre med en indskærpelse af, at reglerne skal overholdes. Samtidig blev der givet en opfordring til, at kommunerne vender blikket indad og drøfter, om ledelsen i kommunen har det fornødne fokus på kvalitet i sagsbehandlingen.

Den indskærpelse er jeg meget enig i. Hvis børnene og de unge ikke får den rigtige hjælp, bliver det jo dyrere for samfundet på den længere bane. For eksempel hvis barnets problemer bliver så store, at en anbringelse udenfor hjemmet bliver nødvendig. Eller hvis en ung ikke støttes til at få en ungdomsuddannelse og dermed ikke vil være i stand til at klare sig selv som voksen.

Det er nu også min oplevelse, at langt størstedelen af kommunerne arbejder målrettet med kvaliteten i sagsbehandlingen, selv om der stadig er store udfordringer. Og vi har i satspuljekredsen i de senere år iværksat en lang række initiativer på børneområdet for at understøtte kommunerne i at få systematik og overblik i sagsbehandlingen.

Det drejer sig eksempelvis om Task Forcen på børneområdet. Task Forcen yder støtte til kommunerne i form af temadage, men også ved længerevarende udviklingsforløb. Her tilbyder Task Forcen hjælp i form af rådgivning og vejledning samt gennemgang af et udsnit af sager i kommunen.

Et andet initiativ er det kommunale ledernetværk på børneområdet, som blev gjort permanent med Overgrebspakken fra 2013. Netværket underbygger kommunernes faglige ledelse og deler viden på tværs af kommunerne.

Endelig besluttede satspuljekredsen sidste år at omlægge efteruddannelsesindsatsen på børneområdet. Med omlægningen har vi målrettet indsatsen, så den i højere grad imødekommer kommunes behov for blandt andet at arbejde med at inddrage børnene og familierne. Samtidig bidrager efteruddannelsen til, at viden og redskaber bliver omsat i praksis ude i kommunerne.

Jeg har en klar forventning om, at de initiativer, vi har iværksat, vil være medvirkende til at skubbe på den positive udvikling, der er i gang i rigtig mange kommuner.

For det er kommunernes ansvar at sikre en god sagsbehandling på børneområdet. Og det ansvar forventer jeg, at de tager på sig. Hvis der skulle være brodne kar, så har vi et system til at håndtere

det. Der er som sagt mulighed for at klage til Ankestyrelsen i de enkelte sager, og vi har derudover også både det kommunale tilsyn og Folketingets Ombudsmand.

Om lovligheden af kommunernes afgørelser og løsningsmuligheder

Der spørges herefter i spørgsmål C til initiativer for at undgå, at borgere bliver frataget hjælp, så kommunerne opnår en besparelse.

Som jeg netop har sagt i besvarelsen af spørgsmål B, kan økonomiske hensyn inden for lovens rammer indgå, når kommunerne træffer afgørelser efter serviceloven.

De konkrete afgørelser skal som en selvfølge træffes inden for lovgivningens rammer. Herunder skal ikke kun serviceloven, men også forvaltningsloven og forvaltningsretlige grundsætninger være overholdt.

Det følger bl.a. af forvaltningsretten, at der ikke må tages usaglige hensyn, som nævnt i spørgsmålet, når der træffes afgørelser.

Af serviceloven følger desuden, at kommunen skal foretage en konkret og individuel vurdering af den pågældendes behov, når der træffes afgørelse om hjælp og herunder om nedsættelse af hjælpen.

Disse betingelser skal være opfyldt, så borgerne kan være trygge ved de afgørelser, de får fra kommunerne.

Borgernes retssikkerhed i forbindelse med afgørelser efter serviceloven består for mig at se i to bærende hovedelementer.

Det gælder både generelt og ved afgørelser om nedsættelse af hjælp.

- Det første er, at borgerne skal kunne regne med, at kommunerne gør deres bedste for at træffe korrekte afgørelser i første omgang.
- Det andet er, at borgerne skal have en ordentlig klageadgang, hvis de mener, kommunen har truffet en afgørelse, der ikke fuldt ud er i overensstemmelse med loven.

Det er her, jeg mener, indsatsen skal koncentreres.

Målsætningen for alle må være, at borgerne skal have korrekte og forståelige afgørelser i første omgang.

Det har jeg tillid til, at kommunerne grundlæggende har viljen til, og det er min opfattelse, at den sag fra Odense, der er nævnt i spørgsmål A, har gjort det helt klart for kommunalbestyrelserne, at de skal være meget opmærksomme på lovgivningens rammer.

Det er kommunernes ansvar at sikre, at sagsbehandlingen er i overensstemmelse med lovgivningen.

Det er til gengæld også vigtigt, at kommunerne får den bedst mulige støtte til at leve op til deres ansvar.

Det første retssikkerhedselement: Initiativer for at understøtte kommunernes sagsbehandling

Der er i de senere år taget en række initiativer med henblik på at understøtte den kommunale sagsbehandling og udbrede viden om korrekt praksis. Kvaliteten af den kommunale sagsbehandling er det første retssikkerhedselement, jeg lige har nævnt.

Her vil jeg nævne en række forskellige initiativer:

- Ankestyrelsen har i 2012 etableret en juridisk hotline på sin hjemmeside, hvor kommunale sagsbehandlere kan få vejledning. Kommunerne bruger hotlineen mere og mere, og ordningen er netop blevet moderniseret i sommeren 2015. Langt flere svar fra hotlineen bliver nu lagt på Ankestyrelsens hjemmeside, og søgemulighederne er blevet forbedret, så det nu er lettere for kommunerne at finde svarene.
- Ankestyrelsen har forbedret sine principafgørelser for at gøre rækkevidden og betydningen af den enkelte afgørelse tydeligere for kommunerne.
- Der gennemføres løbende formidlingsprojekter og praksisundersøgelse og gives anbefalinger til kommunerne, der kan styrke sagsbehandlingen.
- På børneområdet - og fra i år også på handicapområdet - er etableret taskforces med eksperter fra Socialstyrelsen og Ankestyrelsen, som kan give kommunerne målrettet hjælp til at kvalificere sagsbehandlingen.
- Ministeriet har en revision af vejledningen om servicelovens formål og generelle bestemmelser på vej. Her vil bl.a. betingelserne for at nedsætte en ydelse i forbindelse med ændring af et kommunalt serviceniveau blive tydeliggjort.

Derudover er det naturligvis også vigtigt, at lovgivningen er forståelig for både borgere og kommuner, og at den er udformet på en måde, så den er til at administrere korrekt.

Ingen – hverken borgerne eller kommunerne – skal jo bruge mere tid på bureaukrati og administration end højst nødvendigt. Og der er efterhånden almindelig enighed om, at lovgivningen – særligt på servicelovens voksenområde – er blevet for kompleks.

Jeg vil derfor gerne se på mulighederne for at forenkle navnlig servicelovens voksenområde og gøre reglerne mere tydelige.

Det andet retssikkerhedselement: Initiativer, der har nedsat sagsbehandlingstiden i klagesystemet

Det andet retssikkerhedselement er borgernes klageadgang til Ankestyrelsen.

Her er det afgørende, at klager behandles indenfor en rimelig tid, så borgeren får afklaret endeligt, hvad han eller hun har ret til. På den måde bliver det samtidig hurtigt klart for kommunen, hvordan lovgivningen skal administreres på det pågældende område.

Sagsbehandlingen i Ankestyrelsen har været lang, også alt for lang. Det har været drøftet i flere samråd i Socialudvalget sidste år. Men der er taget en række initiativer for at nedbringe den gennemsnitlige sagsbehandlingstid - og det har virket efter hensigten. Det blev i 2014 aftalt med Ankestyrelsen, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for kommunale klagesager maksimalt måtte være 6 måneder ved årets udgang. Dette mål formåede Ankestyrelsen at opfylde, da den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for sager, der blev afgjort i december 2014, blev opgjort til 5,8 måneder.

Derudover er det blevet fastsat i Ankestyrelsens resultatplan for 2015 til 2018, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for kommunale klagesager i 2015 maksimalt må være 5 måneder. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for klager over kommunale afgørelser har været støt faldende i 2015, og til og med august er den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2015

opgjort til 4,3 måneder. Samtidig er den sagspukkel, som der har været på området, blevet væsentligt mindre.

Den udvikling synes jeg godt, at vi kan være tilfredse med og bygge videre på. En kort sagsbehandlingstid i Ankestyrelsen har fortsat meget høj prioritet, og ministeriet følger løbende sagsbehandlingstiderne.

Det er dog vigtigt i denne sammenhæng at understrege, at der er tale om gennemsnitlige sagsbehandlingstider. Nogle sager vil kunne afgøres hurtigere, og nogle sager vil tage lidt længere tid. Det afgørende er, at vi sikrer en god balance mellem anvendelsen af ressourcer og behovet for korrekte og hurtige afgørelser. Jeg vil dog gerne påpege, at Ankestyrelsen på baggrund af konkrete vurderinger kan beslutte at hastebehandle sager, som har en særlig alvorlig eller indgribende betydning for borgeren, eksempelvis sager om markant nedsættelse eller ophør af den hidtidige hjælp til en borger med omfattende plejebenhov.

Afslutning

Jeg mener, der er taget og bliver taget rigtig mange initiativer, og at der findes mange gode værktøjer til at understøtte kommunernes sagsbehandling. Det skal bl.a. hjælpe til undgå, at der tages usaglige hensyn i konkrete afgørelser. Med det kommunale tilsyn kan det bl.a. også sikres, at der ikke tages usaglige hensyn ved generelle beslutninger.

Jeg mener, at vi har et klagesystem og et tilsynssystem, vi kan være bekendt.

Herudover vil jeg som sagt i den kommende tid se på, hvordan navnlig servicelovens voksenregler kan forenkles, så det også ad den vej gøres enklere for kommunerne at administrere korrekt.

Vi får ikke med et slag fuldt korrekte afgørelser i hver eneste sag i alle kommuner, men jeg mener, vi med fortsat fokus på at støtte kommunernes sagsbehandling gradvis vil se flere og flere rigtige afgørelser i kommunerne, så færre borgerne får behov for at klage.

Det, tror jeg, er den rigtige vej - at skabe klarhed i lovgivningen og blive ved med at understøtte kommunerne i at træffe korrekte afgørelser på baggrund af faglige og økonomiske hensyn og ud fra den enkeltes behov.